

— Отъ долната земя, беймъ. Не ще да си чулъ това село.

— Отъ кога си дошелъ тука?

— Отъ вчера, беймъ; мислѣхъ да си свърша тука работата и да свърна въ близкото село, но нѣщо ми се побърка работата, та не съмъ сега за никжде.

— Затова ли си седналъ край рѣката? Да не си намислилъ да се давишь?

— Нали ти казахъ, беймъ, побърка ми се работата и сега за никжде не съмъ освенъ за рѣката. Азъ не мога да си ида вече и при децата.

— Я гледай, — каза бегътъ — бива ли такова нѣщо да правишь? Аллахъ ти е далъ единъ животъ, и ти си длъженъ да го изживѣешъ, каквото нещастие и да ти дойде до главата. Ще копашъ, ще носишь на грѣбъ и ще си отгледашъ децата.

И като помълча нѣколко секунди, бегътъ каза:

— Я слушай, кажи ми, каква е тая работа, що се е побъркала толкова много, че да намислишь да се хвърляшь въ рѣката?

— Да ти кажа, беймъ, но нѣма да ми повѣрвашъ. Никой нѣма да ми повѣрва.

— Слушай, българино, ще ми кажешъ самата истина. Казвай! — обърна се бегътъ малко строго.

— Нѣма да повѣрвашъ, беймъ.

— Казвай, гяуръ! Или сега ще ти ударя единъ шамаръ.

Нѣмаше какво: селянинътъ трѣбваше да каже истината предъ бега.

— Ще кажа, беймъ, ще кажа, щомъ заповѣдашь; ще кажа предъ тебе като предъ Бога.

— Добре, казвай!

— Пристигнахъ снощи въ това село да събирамъ кози. Носѣхъ въ една торба паритѣ си — все бѣли мѣджидиета. За да не замръкватъ съ мене въ хана (зеръ ханъ е — всичко се случва), отидохъ въ дюкяна на Ша-